

beholde denne, og det forekommer mig, at det vilde blive til ikke saa ringe Gavn, særlig for Smaafolk her i Landet. Jeg vil derfor meget henstille ogsaa der at lade Forholdene blive ved det gamle.

Jeg skal dernæst henvende nogle Ord til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Den højtærede Minister var meget vred paa mig, ligesom han var det paa andre Medlemmer, for den Kritik, der var fremkommen angaaende de af ham stillede Forslag til Ændring af Jernbanetaksterne og andre Ting. Han var vred over, at jeg vilde af med Tantiemen, den Tantieme, jeg har bekæmpet fra første Dag, den kom frem her i Rigsdagen, og som jeg vil blive ved med at bekæmpe ogsaa i Fremtiden, selv om jeg derved yderligere skulde paadrage mig den højtærede Ministers Mishag. Jeg gentager, at Tantiemen er forhadt i Befolkningen, fordi man har den Opfattelse, at den er Skyld i Statsbaneledelsens utidige Kniberi med Hensyn til Forbedring af Toggangen og mange andre Ting. Man har den Opfattelse, at Hensynet til Tantiemen er Skyld i, at Forbedringer ikke kunne indføres, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at Publikum i saa Henseende har Ret. Af de underordnede Tjenestemænd er Tantiemen forhadt, fordi man har ment, at den benyttes af de overordnede til urimelige Indskrænkninger i Personellet, til for lang Arbejdstid for Personalet og til forskellige andre ubehagelige Ting. Og sikkert er det, at Tantiemen kan benyttes i disse Retninger, og at de øverste Embedsklasser, særlig naar den kun kommer disse til gode, let fristes til at benytte Hensynet til Tantiemen paa denne Maade. Jeg gentager derfor, at naar man nu gaar bort fra at give samtlige ved Statsbanerne ansatte Tantieme, burde man gaa bort fra det over det hele. Den Form, man nu vil anvende, er sikkert den alleruheldigste, der overhovedet kan anvendes.

Den højtærede Minister erklærede, at Sparesystemet, som det nu er, bør fastholdes. Jeg holder ogsaa meget af, at der spares ved Statsbanerne, men det gaar med Spareriet som med Renligheden, begge Ting ere gode, naar de ikke overdrives, og jeg mener, at Spareriet ved Statsbanerne overdrives. Nu mente den højtærede Minister ganske vist, og han syntes at være overordentlig glad derved, at han i mine Udtalelser af 24. April 1903 havde fundet idelt Tilslutning til sit Standpunkt og derved til det nu praktiserede Sparesystem. Men det er ikke rigtigt. Den

højtærede Minister citerede mine Udtalelser fra den Gang saaledes, at man skulde tro, det var en Prokurator, der citerede. Han benyttede kun, hvad der passede i Krammet, og føjede til, at saa havde jeg omtalt Eksempler, der havde bevirket betydelige Besparelser, og dem havde jeg været glad ved, og ærede Medlemmer maatte naturligvis af den højtærede Ministers Udtalelse faa den Opfattelse, at jeg i 1903 var ganske enig i det Spareriet, der siden den Tid er praktiseret. Men det er slet ikke rigtigt.

Mine Udtalelser vedrørende dette findes i Folketingstidenden for 1902—03 Sp. 5008. Jeg udtalte min Glæde, og det vil jeg gøre igen i Dag, over, at man var kommen ind paa fornuftige Besparelser i forskellige Retninger, og jeg nævnte, hvad det var for Besparelser, jeg ansaa for at være overordentlig heldige, og som jeg fremdeles anser for at være overordentlig heldige, og som jeg mente kunde bringe Statsbanernes Indtægt betydelig op. Det var saadanne Besparelser som dem, der vare foretagne paa Hjørring Station, hvor man — uden at det var kommen nogen som helst til Skade — paa det elektriske Lys, paa Forbruget af Vand til Maskinerne, paa Is til Isvognene og Ishusene havde sparet paa eet Aar 2,400 Kr. Jeg udtalte min Glæde over, at man paa en Station ved fornuftig Sparsommelighed, og uden at det var gaaet ud over Publikum eller andre, havde faaet bragt Forbruget af elektrisk Lys ned fra 10—12,000 Kr. til 8,000 Kr. Og jeg udtalte min Glæde over, at man havde indskrænket Antallet af Vognene i Togene noget. Paa det Tidspunkt kørte man nemlig med overordentlig store Tog i Forhold til Passagerernes Antal. Det var en fornuftig Sparsommelighed. Jeg udtalte endvidere, at jeg var glad over, at man havde begyndt her at indføre det samme, som man havde adskillige Steder i Udlandet, at man, efterhaanden som man kom frem paa Strækningen, og det viste sig, at Passagerernes Antal tog betydeligt af, satte Vogne af for at komme til at køre med kortere Tog. Det var saadanne Ting, jeg nævnedes, da jeg udtalte min Glæde over Sparesystemet, men det var ikke Besparelser af den Art, som man senere har praktiseret. Det angik kun saadanne Ting, som uden Skade for de rejsende eller det underordnede Personale kunde gennemføres.

Jeg har ved den Lejlighed, som man kan se, naar man vil læse videre end det, den højtærede Minister læste op, kun talt imod, at der ødsles ved Statsbanerne til